

En stund wid Nulango.

Inhemskt original.

Ubo,
Ubo Boktryckeri Aktiebolag, 1878.

Förre delen.

Lilla blomma, hvarför sluten.
Lutar du och tårbejjuten
Emot tufvan? Ur det höga
Söker ren dig ljusets öga.
Blomman suckar: jag är sluten,
Ack, derför att jag är bruten,
Nu i natten vilda vinden
Bröt min stängel, kysste kinden.

— Ja, mitt hjerta hade wißt behöft waggas till ro, men i stället fargades det ännu mera, då mina blickar fallit på ofwanslående verser af min landsmaninna Wilhelmina Nordström. Jag befymrades wid tanken på affsedet från de kära, hwilka jag skulle lemna på obeständ tid. Wårt ekonomiska obestånd twang mig att söka en lärarinnas plats; mig hade äfwen blifwit erbjuden en dylik och för en wecka tillbaka war jag wäntad till min nya plats, men jag hade ännu denna wecka dröjt i det gamla, kära hemmet. Solen sänkte sig wid horisonten, jag blickade på de gyllene molnen derborta, ack det war ju fista aftonen! När solen sänkte sig nästa gång, hade jag gått att möta ofända öden, mina färar runno stilla och smärtsamt, då jag bortlade dikten, som wisferligen öfwerensstämd med min sorgliga tankegång, men ändå ej gaf mig lugn; jag wisste lyckligtwis hwar den bästa trösten stod att finna.

"Hjelp mig, o Herre", suckade jag, "att i mitt nya lif och mina nya förhållanden alltid hålla mig fast wid Dig, komme då hwad som helst, jag skall ej misträsta."

En smekande hand sänkte sig ned på mitt hufvud, och min unga syster Johannas kyss widrörde min panna.

"O Elfrida", hwistade hon, "ser du detta underbara moln? Hwad kan det betyda, nej men, ser du dessa två, de omfanna ju hwarandra, och den ena tyckes ju vara illädd brudskrud".

Min lilla, widsepliga Johanna fick sig denna gång inga förebräelser, mitt hjerta höll ej denna gång streck med förnuftet; sakta kypte jag min syster och påminte henne om, att qvällen måste förfortas, emedan wi woro twungna att tidigt följande morgon afresa till nästgränsande stad, för att sedan i sällskap med andra resande fortsätta färden. "Godnatt", hwistade jag djupt rörd, "Godnatt, Johanna, glöm ej mig i dina aftonböner".

Låt mig förbigå det swåra affledet följande morgon. Swem känner ej de tårar, som fällas wid dylika tillfällen, de lösten om tät breswexling och allt det öfriga wid affledet förefallande. Intet anmärkningsvärdt inträffade wid resan, och tetiden anlände jag till det hem, som jag trodde skulle blifwa mitt under en följd af något eller några år. "Wälkommen, wälkommen", ljöd det mig till mötes från flere wänliga gestalter, och twenne minderåriga flickor framställdes som mina blifwande elever och slöto sig redan förtroendesfullt första aftonen till mig. Deras fader, en äldre prestman war bortrest på en

förrättning i socknen, men wäntades hwarje ögonblick tillbaka, och hans syster, ett fruntimmer med ärliga, bestämda anletsdrag och ett wäsen motsvarande desamma, gjorde mig under tiden något bekant med det framsfarna i familjen. "Huru skall ni, unga flickor", sade hon till mig, "trifwas här i detta tysta hem; min bror, som ingalunda nyss blifwit entling, kan dock aldrig glömma sin lefnads hulda ledsagersta; ehuru det redan förflutit åtta år, sedan Lindas födelse kostade henne lifwet, kan ej werlden numera erbjuda honom någon ersättning. Hans hem måste wara dystert, och han will ej hafwa det annorlunda". Jag försäkrade, att inga nöjen utifrån behöfde anlitas för min trefnad, emedan min stilla natur föredrog lifwet i hemmet, då detta wore fridfullt, framför alla andra nöjen — och deputom hoppades jag finna trefnad nog i sysesfättningen med mina elever, och de uppfriifande små promenader, wi skulle företaga de dagar, wäderleken dertill wore gynnsam. Gumman smålog och mente, att om friden härskade i något hem, så war det här dit jag nu kommit. "Min bror är sjelfwa godheten mot alla och barnen äro ömt tillgifna sin far, se der ett prof på det lif de föra", tillade hon, efter att ha kastat en blick genom fönstret. Pastorns åkdon ha stannat framför trappan; på fotsteget till åkdonet stod Linda och slingrade sina armar kring fadrens hals. Gulba hade redan varit honom till mötes wid närmaste grind och nedsteg raftt från åkdonet under stratt och prat med Albert, den yngste af gofsarne.

Pastorns bestämda drag ljusnade, då han följdes af barnskaran och af dessa underrättades om, att lärarinnan anländt; ord, som ej woro ämnade för mina öron, uppfångades af mig och förklarade det skämtsamma uttrycket i fadrens drag. Linda ropade: "Det pappa, hon ser inte als sträng ut, hon är så föt och ser så god ut som den vackra engeln på altartaflan i kyrkan; huruvida detta loford verkligen gällde som en komplimang åt mitt utseende, lemnar jag osagdt; då jag senare besökte socknekyrkan och af Linda utpekades såsom en motsvarighet till englawäsendet, förstod jag äfwen pastorns leende. Af hans läppar ljöd äfwen snart mig till mötes ett hjertligt välkommen, och den önskan, att jag uti hans enkla hem måtte finna trefnad, uttalades på ett så wördigt sätt, att jag inom mig tänkte: "hvilken hedersman är ej denne, han begär säkert aldrig någon öfwerilad handling; en fysionomist skulle kanske i hans ansigte läsa starka lidelser, men en tjuguarig flicka som jag kan ju ej förstå sig på dylikt. Hur det war, märkte jag dock, att han war ett studium, som intresserade mig; jag kom redan denna första qväll underfund med något, som mycket frapperade mig, och hwad war det? Jo, då han serverade sig thé skafade hans händer på ett så plågsamt sätt, att det owilkorligen ingaf mig medlidande, det tydde på ett oordentligt lefnadsfätt eller också stor nerfhwaghet; men huru kunna förklara detta senare hos den starkt byggda mannen.

Följande dag användes till mina reseefferters ordnande samt att befe en del af den omkringliggande trakten. Några partier deraf woro egendomligt fula,

andra deremot något täda och ett enda parti föreföll mig wildt wacker; det utgjordes af en helt liten insjö hwilken man kunde öfwerblicka ifrån ett högt berg, fördystradt genom de höga mörka furuträd, som kastade sina skuggor widt omkring. Jag älskade från första stunden detta wäldiga berg och jag kasade derjemte för det samma. Nog war det ju en lycka för mig, att jag ej blifwit begäfwad med Johannes lifliga fantasi. Hur mången sommarafton hade då ej bortdrömts på Mulango såsom berget benämndes, under uppfallandet af den ena dimgestalten efter den andra, framtrölad af min inbillning att lida och kämpa under de mest romantiska omständigheter. I stället för detta tidsfördrif egnades nu min tid till arbete för pastorns små flickors räkning och till vidare studium för egen räkning. Jag war ändå ej fullt tillfredsställd dermed, jag önskade ändå, att något litet romantik komme mig till del — och, hur mycket lyckligare hade ej mitt lif gestaltat sig, om endast den alldagliga werkligheten mött mig, eller om jag varit sammansatt af något starkare ämne, så att jag kunnat genomgå skärselden utan att taga skada deraf. Jag will dock ej gå händelserna uti förwäg genom mina reflexioner. Genomögnar någon min berättelse, kan jag dock för läsaren försäkra, att jag omtalar werkliga fakta och för det mesta håller mig strängt wid det verkligen passerade.

En månad hade förgått, och redan sträcktes barnens förhoppningar till julen, som komme att medföra dem så mycken glädje; flitiga och snälla som de varit uppmuntrade de af mig att påskynda

sina julgåfivor, och af denna anledning samlades wi två timmar af dagen i fastrens rum under trägen systelsättning på brödernas julkappar. Dessa timmar lemnades all läsning åsido, ehuru de just hörde till lektionsfunktörens, men de små flickorna menade, tro på, att allt måste snart wara förbigt, ty sedan bröderna hemkommit, wiste man ej ordet af, innan de åter skulle snoka i knutarna, just för det roliga i att göra förtret åt de små, "Det är ändå besynnerligt", anmärkte Gulda, "att pappa nu ändå alltid har så god tid, han sitter ju så mycket inne hos faster". "Ja", inföll här Linda, "föret satt pappa mycket mera i sitt rum, han kom bara att spatsera med oss och roade oss ibland stymningsstunderna". Jag wet ej hwad som kom mina kinder att bränna, kanske därför, att barnens prat klädde mina egna tankar i ord. Huru ofta hade jag ej undrat öfwer, att pastorn så obeladt stänkte oss sin uppmärksamhet, ty ehuru om såsom far öfwerträffade han dock härwidlag alla de föreställningar jag gjort mig om honom; och dock hade han blifwit så rellig mot barnen på en tid. Såsom ett bewis härpå will jag omtala en liten episod ur vårt dagliga lif. En eftermiddag, då wi ämnade ströfwa omkring, sällade sig pastorn äfwen till oss och frågade, om jag hade något emot, att han gjorde oss sällskap. Af artighet war jag twungen att säga något om det nöje, som derigenom bereddades oss, och wi gingo. När färd skulle gälla Alango, hwilken flickorna wiste wara min favoritplats. De önsflade nu, att deras far också en gång skulle komma dit och se, hur wacker det blifwit, sedan han sist war

der. "Så", sade han, "är det fröken Elfridas favoritplats?" Han ämnade tillägga något, men afbröts af en bonde, som frågade, om ej pastorn redan snart skulle infinna sig wid mötet för folkskolan; de hade mer än en timme uppsjutit med öfwerläggningen, emedan de inwäntat pastorn. Öfwer dennes ansigte gjöts en mörkröd rodnad, och min ledsnad war stor, ty jag trodde, att han ansåg mig obehörig såsom åhörande en försummelse, tillvitad honom af en soånebo. Till min stora förwåning wände han sig till mig med de orden: "huru hade jag ej gladt mig åt denna promenad, tänkt hela weckan derpå och långtat hela weckan derefter?"

"Söta pappa", inföll Linda, "det går ju an, att pappa följer oss i morgon till Alango, då faster och Elfrida resa till tant W., så ha också Gulda och jag, något roligt, medan de äro borta". Hon slog kärleksfullt sina armar omkring fadren, men denne skjöt henne med otålighet ifrån sig, utan att swara ett ord. Utan att ens säga oss farwæl, gick han, och Lindas högljudda gråt tyktes ej nå hans öron. Linda war ännu fullkomligt barn och lade intet hand på sin gråt, "hwarför war pappa så underlig", frågade hon mig, "jag war ju inte alls obestodlig?" Jag fann denna gång intet swar; om jag haft något så hade det utgjorts af tårar, såkert wida bittrare än barnets.

Barnets smärta förswann med de aftorkade tårarna, men min trängde till hjertat der alltfedan satt en törntagg, som dag ifrån dag sårade allt hwassare.

Då wi hemkommit fröjdades barnen af brödernas ankomst. Jag war owanligt trött och nedslagen samt drog mig efter en kort ursäkt till min kammarer — denna blef någon tid senare min bästa tillflyktsort.

Jag will nu gå att omtala de intryck jag erfor wid sammanträffandet med pastor Werners unga söner. Den älska war wid min ålder; med ett ledigt, angenämt sätt i förening med ett särdeles behagligt yttre war det för honom lätt att intaga de personer han wille göra sig mödan att behaga. I beröring med mig bemödade han sig nog derom, men jag kände från första stundens bekantskap en oförklarlig wänjelse för den unga medicinaren.

Ernsts yttre war — ej fängslande som brodrens; genom en swår bröststämning hade de ungdomliga dragen påtryckts en äldre prägel och en anstrykning af kinkighet. Detta lyte i hans stora, ädla karaktär förswann med åren, men då jag gjorde hans bekantskap, föreföll mig särdeles motbjudande hans retliga sätt mot sina närmaste. Jag war då ännu wan wid vårt kärleksfulla familjelif, der hwarje medlem i kretsen försökte öfwerträffa den andra genom estergifwenhet och deltagande.

"Har min far varit sjuk?" war den första fråga Bertel framkastade, då han följde mig ett stycke från nedre wåningen, ja, ända till min kammar dörr. "Då han wet, hur oroliga hans barn alltid varit för hans helse, will han lemna oss i ofunnighet, afwen om han varit sjuk".

"Swaraf drager ni denna slutsats?" war mitt svar.

"So, han har så owanligt afmagrat, att jag ej kan förstå det annorlunda än som en sjukdom. En främmande, som sett honom i höstas före war afresa, skulle numera ej igenkänna honom, så förändrad är han".

"Pastorn har ej omtalat något illamående".

"Befynnerligt, manne han lider af något särskildt befymmer?"

"War wiß", swarade jag, "att han anser mig alltför främmande, att det skulle fallit honom in att meddela mig något befymmer, som wore så djupt, att det tärde hans lifskraft".

"Kan man anse fröken Elfrida som en främling?" frågade han derpå och tryckte nästan alltför warmt min hand till ett godnatt. Men natten blef ej god, min sömn war orolig och störd af swåra drömmar; ömsom jagades jag af Bertel, som i skynad af en tiger oupphörligt förföljde mig, och än tyckte jag det åter wara en orm, som slingrade sin hala, kalla kropp omkring mitt bröst och försökte tränga till mitt hjerta.

Med ett högt anstri wakenade jag och satte mig upp i fången; min instinkt dref mig att utsträcka handen till nattbudsbordet och famla efter min bönbok. Jag wiste ju, att trösten stod att finnas der. Den lilla vers, som mötte mitt öga, lugnade afwen mitt stadars lättfrämnda hjerta, den lydte såhär: Se det goda land På den andra strand, Dit Guds folk igenom striden, Genom haf och öfnar skrider, Wid sin Josue hand Lill det goda land". Sående denna dags händelser till mötes måste jag afwen fatta min Josue hand, min gode Herdes för att ej

nedtryckas, och war det kanske en aning om allt detta, som gjorde min bön ännu warmare än wanligt, innan jag nedgick till frukosten.

Faster, såsom hon äfwen af mig i lifhet med barnen benämndes, war illamående, och de unge männen hade redan tidigare afrest för att sammanträffa med en akademifamrat, hwilken på morgonen ämnade passera wägen förbi närmaste gästgifwargård. Wi woro wid tiden för min berättelse ej nog lyckliga att i Finland äga mer än en jernwäg, och denna sträckte sig åt ett helt annat håll än det ödet styrt mina sjäat. Ingen war femton år senare tvungen att på de eländiga skjutstjärorna skata framåt, ty de små färderna från stationerna woro ju luftfärder i jämförelse med mörbultningsstortyrren de otaliga milen, hwilka våra stadars Österbottningar ännu äro underkastade. Då fyra af familjen uteblefwo, war således pastorn, flickorna och jag de ende, som samlades i matsalen. Pastorn skänkte mig knappast en blick under frukosten; men sjelf iflog han en kopp kaffe och sände Hulda dermed till fastrens rum, för att förmå denna att förtära något. Linda klickade han åter till sin kammare för att söka en tidningsnummer, hwilken ej fanns der, men den snälla flickan använde dock mycken tid att leta derefter. Hastigt wände han sig då till mig och utropade: "O Elfrida! du har sett mina qual, de blifwa mig outhärdeliga, säg, att du ej föraktar mig, säg, att du ej förskjuter mig". Förskräckelsen sammansnörde mitt bröst; om det gällt mitt lif, hade jag ej kunnat frambringa ett ord. Jag war som förstenad och ändå hade jag genast bordt säga

något. Han talade derpå en lång stund, han wäntade på swar, och då jag alltjemt war tyst, ingaf mitt beteende honom den största förhoppning. "Guru djerf denna tanke än är", sade han, "drager jag dock en gynnsam slutsats af din tyftnad. O Elfrida, min älskade, rädd mig din lilla, kära hand, luta ditt hufwud till detta hjerta, wissferligen ej mera ungt till ären, men ungt genom sin starke kärlek till dig, och pånyttfödt genom sin stora lycka". Lärarna strömmade nu ohejdadt nedför mina kinder, nu försökte jag framstamma något, men Huldäs inträde fatte hinder i wägen derför. Hon framförde den sjukas önskan att få se sin broder. Innan han aflägsnade sig, hwistade han: "Säg får då hoppas?" Då intet ord från mig nått hans öra, hoppades han säkert, att endast min blyghet afhållit mig från jaordet. Inom mig fattade jag det beslut att wid första lägliga tillfälle taga honom ur hans willa, och det blef nu min ihärdiga sträfwan att söka förskaffa mig ett enskildt samtal med pastorn. Han å sin sida tycktes ej mera söka ett dylligt tillfälle, hans lycka war så stor, att den ej kunde blifwa större, han war så öfwerlygad om mitt medgifwande, att jag högligen fruktade, den stund, då jag måste yppa mitt hjertas tillstånd. Jag måste wissferligen beundra pastor Berners intelligens, men jag plågasdes af hans sällskap, kanske emedan jag från de första dagarna af hans bekantskap märkte, att jag gjort ett djupt intryck på honom. Kanske ändå att mitt hjerta ej kunnat ställsätta sig, om en aning tillhwistat mig, hur djupt denna lidelse slagit rötter

hos den femtioårige mannen. Sebermera då detta blef mig klart, kunde jag ej mera arbeta mig till en känsla, som helst i någon mon gränsade till den han kände.

Zulaftonen inföll, jag hade ej på flere veckor haft underrättelse hemifrån och längtade nu dubbelt efter denna qväll, då jag med säkerhet wiste, att de mina skulle ihågkomma mig. Bref och små gåfwor hemifrån lemnades mig äfwen af pastorns hand wid julgranen. Bland mina gåfwor, några böcker och små fömnader af flickorna, förefom ett litet, dyrbart gulbur, på hwars omslag befanns en vers, hwars andemening endast af mig och kanske en till, ehuru oinwigd, uppfattades. Då jag märkte versen, wille jag smuga undan pappret, men Albert, den yngste af bröderna slet det under högljudt skratt ifrån mig och ropade, sedan han högt skrattande uppläst versen: "Åh, det är en förtjusning från hemtraften, som ihågkommit Elfrida".

"Nej", sade Linda högwist, "Elfrida tar inte emot sådana gåfwor af en förtjusning, det är naturligtwis hennes fästman; hon gifter sig således snart, och då låter hon inte mera mig kalla sig Elfrida ty inte passar det för en liten flicka att benäma en fru endast wid namn. Då måste jag wäl börja med det tråkiga "tant".

"Känner fröken Elfrida den, som skänkt er detta?" frågade Bertel och betraktade noga den lilla, dyrbara tingesten.

"Beträffande julgåfwor få wi ju endast gissa oss fram, jag förmodar, att det är en person, som anser mitt misnöje som en småsak".

"Är det då en så stor förbrytelse att förära er ett ur?" frågade pastorn leende.

"Nej, herr pastor, men det smicker, som uttalas i versen, kan ej annat än misshaga mig, ty jag måste antaga det som ett sätt att förolämpa en wärdlös person; mot en anonym författare kan man aldrig förswara sig".

Darrande af owilja tänkte jag genast aflägsna mig, men ihågkom, att jag war twungen lägga band på mina känslor och ej störa julqvällens frid. Det war ju en fridens högtid och frid förkunnades öfwer hela den kristna werlden. Skulle då jag ropa på strid? Nej, nej fridens ljusa, blåögda engel skulle icke genom mig fördrivas från detta hem, der den alltid haft sitt hemwist. Såfort det gick an, följde jag dock min innersta önskan och drog mig till min kammare, under förewändning att genomläsa Johannis bref, desja kärleksfulla rader, hwilka förlånade mitt hjerta ro och förskaffade mig äfwen jordiff julfröjd, ty de jollrade om en framtid, då jag åter skulle omhuldas af moder och systar.

Som wanligt på landet tillbragtes juldagen i stillhet, ingen besökte oss, och dagen föreföll barnen rätt lång, men annandagen togo de sin skada igen. Seben war den, att grannar och sockenboer på denna dag samlades till ett gladt samqwäm hos pastor Werner, hwilken såsom artig wärd wär sjelfwa älsf-wärdheten. Såsom räknande mig för en tid till familjen uppbjöd jag äfwen min förmåga att underhålla gästerna, min musikaliska talang kom wäl till pass med dansmusik, som en stund tycktes roa de unga, och de togo tappert ut dansstegen. Ett

afbrott stedde nu, då Bertel uppmanade till de allmänt kända jullefarna, de föllo "mera på läppen", emedan ingen undandrog sig detta nöje, och snart var äfwen jag såsom de andra med i juldansen och lofwade än den ena än den andra trohet "så länge leken warade". Wid det godnatt, jag denna qväll sade pastorn, hwissade han: "I morgon Elfrida, i morgon kan du göra mig till den lyckigaste".

Bertel uppsnappade något ord, jag såg för första gången en blirt i detta öga, och jag glömmmer aldrig denna ljungande stråle. Der jag nu rädd och swag stod mellan far och son kände jag mina knän swigta. Jag såg till min sasa samma känsla uttalad i begges anletsdrag, bestämd hos hwardera; begge ingåfwo mig motwilja, men på ett helt olika sätt, ty det war ändå en känsla af medlidande, som drog mig närmare pastorn, i det mina ögon stundom hvilade på hans grå lockar. "Stackars karl", tänkte jag, nu måste jag gifwa honom ett afgörande svar. Jag wiste, att de unga morgonen efter tillställningar plåga förfoswa sig; detta tillfälle att få utan wittnen samspråka med pastorn begagnade jag mig utaf, uppfallande allt mitt mod.

Så snart han såg mig, så jag ej tillfälle att säga ett ord, innan ord, fulla af kärlek halkade öfwer hans läppar.

"Nej, nej" ropade jag då, "hoppas intet, intet af mig; jag kan ej göra er lycklig".

"Guru skulle Elfrida ha gifwit mig ett så fångt hopp så länge?"

"Förlåt mig, jag är en swag, stackars flicka,

som har saknat mod att genast svara er. Ni kan ej älska ett barn, pastor Werner, ni kan ej wilja gifwa edra snart fullwuxna döttrar en så ung stufmor. Jag kan ej åtaga mig ett så dyrt ansvar".

Wid mina ord tycktes den arme mannen utkämpa en strid med sig sjelf. Sedan sade han med darande röst: "Jag kan ej strida mera, jag kan ej lefwa utan dig. Allt det öfriga, ehuru mycket kärt, är dock ett intet i jemförelse med din kärlek. Från första ögonblicket jag såg dig, tog du hela mitt hjerta".

Hans hand omslöt min, och tårar strömmade från hans ögon.

"Låt mig gå, pastor Werner!" sade jag uppsamlande allt mitt mod, "låt mig gå från ert hus, jag kan aldrig blifwa er maka".

"Ni kan wäl ej älska mig", sade han, "men af medlidande, förbarma er öfwer mig, kan då ej min innerliga kärlek ingifwa er någon känsla? O Elfrida", bad han, "blif min maka".

"Nej", swarade jag bestämdt, steg upp och aflägsnade mig. Jag wille ej tillägga ett enda mildrande ord, jag måste wisa mig bestämd och hopades, att denna för mig högst obehagliga sak berigentom skulle taga ett slut. Den tog ändå ej slut, den hade ännu en fortsättning, som jag ej drömt om. Skälfwande i hela kroppen upphann jag mitt rum och sjönl ned på första stol. Med händerna för ögonen förfökte jag att lugna mig, då en sakta röst uttalade mitt namn och jag märkte, att någon före mig war inne i rummet.

"Hvem är det?" ropade jag högt.

"Det är nu hög tid, att äfwen jag får tala mid fröken Elfrida".

"Och hwem har gifwit er tillåtelse, herr Bertel, att tränga in i mitt rum. Svarför kom ni hit?"

"Aldrig hade jag varit så djerf", sade han nedslagen och lemnade stolen der han suttit", om ej dörren stått halföppen. Jag hoppades träffa er här, men då rummet war tomt, ännade jag just aflägsna mig, då jag hörde edra steg i trappan".

"Swad will ni här?"

En warm förklaring om hans kärlek blef swaret och en hängifwen bön om genkärlek.

"Herr Bertel", bad jag, "lemna nu mitt rum; jag skall senare lemna er mitt svar".

"Ni swarar mig ej, ni är känslolös".

"Se! ett ord mera, ser ni ej att jag mår illa", ropade jag med förskräkelse, en dimma lägrade sig för mina ögon, en enda tanke stod numera klar för mig: huru undwika en sammanvaro med den af mig affskydde Bertel. Jag har mången gång, senare grubblat öfwer denna besynnerliga antipati och kommit till det resultat, att hans känsla för mig war en förklaring deröfwer. Jag hoppas, att jag med samma intresse hade omfattat honom som de öfriga moderlösa barnen, om ej ett något ställt sig mellan oss; och detta något war en grumlig känsla å hans sida; den affspeglade sig ur hans ögon och darrade omkring de fint krusade läpparne. För-gäfwes spanade jag mången gång under våra långa samtal efter likheten med fadren, hwars stränga,

klasfista drag midt under inflytelsen af en stormande lidelse, aldrig affspeglade annat än ren seblighet.

Med darrande hand fattade jag konvulsiwiskt klofsträngen, intet vidare har jag medwetande utaf — — —.

Den 18 Januari woro ändtligen mina krafter såpass starka, att jag kunde deltaga i frukosten. Alla med undantag af Bertel betygade sin glädje deröfwer, och faster drog mig kärleksfullt ned bredwid sig i soffan. Hennes kärwa ansigte smålog; det war hon som varit min sjuksköterska och hon fagnade sig öfwer den lyckliga utgång sjuksdomen tagit. "Kära, min tåliga Elfrida", började gumman, "will du nu höra, hur din sjukdom blef befant för oss? Jag war i skafferiet, då jag hörde en owanligt häftig ringning omedelbart åtföljd af ett fall; i tanke att det war min lilla, yra Linda, som ofta är alltför bullersam, skyndade jag uppför trappan till ditt rum, der jag fann dig utan all sans nedsjunken på golfwet. Den tillkallade doktorn ordinerade genast falla baddningar på hufswudet, han fruktade en kastning åt desamma, hwilket ditt osammanhängande tal gaf anledning att befara".

Mina blickar föllo händelsewis på Bertels blosfande ansigte; troligen war detta enda gången vi möttes genom en ömsesidig sympati, och denna war: fruktan att jag under sjuksdomen förrådt något af det, som tilldrog sig oss emellan kort före dess utbrott.

Ännu samma dag förnyade pastorn sin anhållan om min hand.

"Pastor Werner", svarade jag allvarligt, "plåga mig icke längre".

"Ni kan ej älska mig?"

"Nej, omöjligt" svarade jag.

"Men min varma kärlek skall ännu komma er att älska mig", sade han profetiskt och tryckte min hand till sina läppar.

"Nej, nej" utbrast jag med en rysning, "aldrig, aldrig! Upphör ni ej att plåga mig, kvarstanna jag på mitt rum äfwen wid måltiderna; jag är swag och tål ej wid dessa jemna sinnesrörelser".

"Och jag då?" ljöd swaret, "hur länge tror ni, att jag med denna dödsångest på hjertat skall kunna bewara mina krafter, jag wandrar som en fridlös ande i mitt rum nätterna igenom, jag har ej frid, jag har ej ro, innan ni är min. O Elfrida, jag, som aldrig förut behöft dölja en enda handling, måste nu dölja min bästa känsla för mina egne, kära barn. Låt mig bryta tystnaden, låt mig säga, att Elfrida blir deras fars maka".

"Låt mig gå, jag kan ej gifta mig endast af förbarmande".

Pastorns hand, i hvilken min var sluten, kändes helt kall, och han sade tonlöst blott det enda ordet: "gå".

"Jag är säker, att han inom sig gjorde det beslut att ej mera wädja till mitt medlidande, men det tyktes snart vara omöjligt för honom att öfvervinna denna känsla, ty såfort han återfåg mig talade han bewakande om sin kärlek och för att göra ett slut derpå blef jag twungen att kvarstanna i mitt rum, föregifwande mig illamående. Den arme

mannen påfann då ett nytt medel att gifwa mig del af sina tankar. På kaffebrickan befanns hvarje morgon en biljett af hans hand, med förnyade böner om mitt medgifwande. Huru hade ej kärleken förändrat denne man, hvars stränga, något stolta sinne gjort sig känt af hwarothen, med hwilken han kom i beröring. Sade jag varit en af dessa sköna, herfllystna wareser, som göra sig winning af att böja hwarje man de påträffa, då hade jag nu känt en fullständig segerfröjd. Men jag war en af dessa skygga, blyga naturer, till den grad försagd, att samtal med en främmande innehar en plåga för mig. Min frimodiga, qwicka Johanna hade ibland skämtande spått: "snart skall man få se, att Elfrida återwänder, ty hon blir rädd för de främmande ansigten, som möta henne öfwerallt". Men jag hade ju ej frihet att för en sådan orsak återwända; fattigdomens jernband höll mig qwar wid de förhållanden, jag gerna önsfode blifwa qwitt. Sade dock mera mod och beslutsamhet fallit på min del, så hade äfwen utgången af min lefnadsfaga blifwit helt annan.

Några morgnar genomnåde jag bresfwen utan att lemna något swar; det fjerde, hvars innehåll lydde som följer, kom mig äfwen att beswara det samma.

Pastor Werner skref:

"Elfrida! När skall denna tortyr taga ett slut, när får jag åter skåda ditt älsfede ansigte? Af barmhertighet skänk mig några rader, ålägg mig någon

annan penitens, blott ej den att nödgas undwara ditt fällskap.

Framhårdar du i din hårdhet, då, Elfrida, gör jag ditt samwete ansvarigt för följderne". Det war undertecknadt: "Din olycklige wän Werner".

Mitt swar lybde: "Pastor Werner! Sätt mig ej uti det swåra läget att nödgas twisla på ebært förstånd. Hela denna tid har warit lifa plågsam för mig som för eder. Sag ber: gör ett slut derpå. Låt mig i morgon resa hem, min swaghet efter sjukdomen ger en lämplig anledning dertill; ingen kommer således att mistänka rätta sammanhanget. Ni skall glömma mig, och wi skola ännu hwar på sitt hålla söka lyckan, men i en annan form än ni tror er finna denne. Om Elfridas böner för er äga något wårde, låt då ert åkdon i morgon flockan elswa wara redo för min räkning; i detta fall kan ni påräkna en djup tacksamhet af Elfrida.

"Nej Elfrida", lybde swaret, "ingen tacksamhet will jag hafwa, yrfa ej på din hemresa. Af barmhertighet låt mig få se dig. Nu samwäl Elfrida. Lif eller dödd bero af ditt nästa bref. Betänk dig, innan du uttalar min dom. — Werner".

I yttersta öfwerretning afgaf jag följande swar: "I morgon afreser jag, ty jag är intet uppfrämtdt barn, som tror på sagor eller på tillbragelser i romaner, der döden insinner sig genom olycklig kärlek. För sista gången ber jag, jag bönsfäler: låt mig resa! Måste det ske utan er tillåtelse, så skall werlden taga detta som en trytning öf emellan. Elfrida".

Den sista biljetten af Werner innehöll blott dessa ord: "Nej, Elfrida, blif lycklig, men bed mig ej glömma, det wore att lemna bort det bästa af mitt wäsende. Och ehuru du beröfwat mig allt hopp och gjort mig för alltid olycklig, så är ej din makt så stor, att du kan befalla mig att glömma. Werner".

Följande dag war klar och wacker, jag kände mig genom hoppet rebdan som en helt annan meniska ända till det ögonblick, då jag inträdde i matsalen och mina ögon träffade pastor Werners ansigte. Detta hade undergått en märkbar förändring, ögonen woro insjunkna och glasartade, öfwer det hela hwilade en underlig förstelning; kallt, dystert och ändå glöbände öfwerflögo hans ögon mig, då jag tillkännagaf min affigt att i dag företaga min hemresa, ty då läkaren anbefallt mig någon tids förlängd hwila, ansåg jag för min del det lämpligare att tillbringa denna tid i mitt hem. — Tilllifa hemställde jag till pastorn, huruwida ej sliicornas studier fordrade, att min plats som lärarinna i hans hus så fort som möjligt blefwe ersatt, då de rebdan hade försummat mycket i följd af min sjukdom. Inom mig stod den tanken klar att komme jag lyckligt härifrån då skulle, så mycket på mig berodde, jag aldrig mera hafwa något att skaffa med pastor Werner eller hans familj.

"Nej, nej", swarade han dystert, på mitt förslag angående anställande af en ny lärarinna, jag har granskat eder metod wid mina sliicornas underwising; jag är fullkomligt nöjd dermed och hellre än att